

**Chương 479: Thảm Hoạ Cổng (31) - Nguyên
Nhân Của Sự Việc**
(Số từ: 2570)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:12 PM 01/07/2023

Lucynil đang lặng lẽ đi bộ gần Cảng Mokna khi màn đêm buông xuống.

—Ma vương.

Một thế giới mới được tạo ra bởi Ma vương Valier. Một cảnh quan nơi con người và ác quỷ sống cùng nhau.

Lucynil không bao giờ nghĩ rằng một điều như vậy là có thể.

Cô tin rằng mối hận thù lâu đời giữa ma quỷ và con người không thể hóa giải.

Tuy nhiên, cuối cùng, sự sống còn là một vấn đề tuyệt đối cho tất cả chúng sinh.

Những hạn chế về môi trường của một hòn đảo.

Thực tế là lục địa có rất nhiều quái vật.

Trong thực tế nơi cái chết hoặc cùng tồn tại là sự lựa chọn duy nhất, con người và ác quỷ sống cùng nhau đã tạo ra một cảnh quan kỳ lạ.

Lucynil cảm thấy buồn vì điều đó chỉ có thể xảy ra sau khi thế giới gần như bị hủy diệt.

Trong một tình huống như vậy, thực tế là một cảnh quan như vậy cuối cùng đã được tạo ra cũng khiến Lucynil cảm thấy gọn sóng những cảm xúc kỳ lạ.

Lý do và nguyên nhân rất phức tạp, và Valier, người thực sự tạo ra một môi trường như vậy, cũng là nguyên nhân của tình hình.

Nhưng trong hoàn cảnh đó, cô không gục ngã và cố gắng hoàn thành một điều gì đó. Và cuối cùng, cô ấy đã đạt được một cái gì đó.

Đó là lý do tại sao Lucynil cảm thấy tự hào và tự trọng cũng như buồn bã.

Đó là vùng ngoại ô thậm chí đã vượt qua các bức tường.

Quái vật không lang thang khắp nơi, có lẽ vì chúng bị quét sạch theo định kỳ.

Nhưng ngay cả khi có những con quái vật đến và đi, Lucynil vẫn là Chúa tể ma cà rồng.

Không thể có con quái vật nào có thể đe dọa Lucynil ở một nơi như vậy.

Vì vậy, Lucynil đi bộ dọc theo vùng ngoại ô của Port Mokna, nhìn vào thế giới đã thay đổi.

Trên thực tế, nó không giống như nó đã thay đổi nhiều.

Không phải là con người tập trung đông đúc ở mọi nơi trên lục địa, và không phải là quái vật tràn ngập khắp lục địa.

Tất cả những gì Lucynil nhìn thấy là phong cảnh của một thế giới tràn ngập ánh trắng và một vùng đồng bằng hơi lộng gió.

Mặc dù thế giới sắp bị hủy diệt, ma cà rồng tóc bạc vẫn lặng lẽ bước đi trong một khung cảnh khiến cô tự hỏi điều gì khác biệt về nó.

Reinhardt đã biến mất để tìm kiếm thứ gì đó.

Công chúa, người lấp đầy chỗ trống, đang phải vật lộn để hoàn thành vai trò của mình theo một cách nào đó.

Nhiều mối quan hệ mà Ma vương đã biến thành những mối quan hệ kỳ lạ do cảm giác tội lỗi làm trung gian.

Lucynil lặng lẽ nhớ lại diện mạo của Valier, dường như vẫn vậy nhưng đã thay đổi quá nhiều trong thời gian cô không thể nhìn thấy anh ta.

Như thể anh ta có một nỗi ám ảnh rằng anh ta không thể tỏ ra yếu đuối.

Hương vị dễ thương tinh tế của quá khứ đã biến mất.

Kể từ khi sự tồn tại của anh ấy trở thành điểm khởi đầu của bi kịch, trái tim của Ma vương hẳn đã tan vỡ.

Nhưng anh ấy không thể thể hiện điều đó từ bên ngoài.

Anh ấy không bộc lộ cảm xúc bên trong của mình chút nào.

Như thể biết trước rằng lần sau sẽ phải chịu một số phận khốn khổ hơn, anh ta vẫn hành động như thể mình phải làm gì đó.

"Tội nghiệp..."

Lucynil lặng lẽ lẩm bẩm một mình.

Ma vương đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Anh chỉ đang giả vờ mạnh mẽ trong khi kéo tấm rèm dày che phủ trái tim tan nát của mình.

Anh ta không nói cho ai biết mình sẽ đi đâu, nhưng Ma vương sẽ rời đi để bằng cách nào đó vượt qua số phận dành cho anh ta.

Anh ta có thể chạy như một con ngựa không biết mệt mỏi.

Lucynil đã nhìn thấy nhiều sinh vật như vậy.

Cô nhìn thấy những người chạy như ngựa không biết mệt mỏi và đạt được điều gì đó.

Tuy nhiên, cuối cùng, cô còn chứng kiến nhiều người kiệt sức và chết vì chạy.

Lucynil không biết liệu con đường đến với Ma vương là con đường kiệt quệ và cái chết hay con đường thành tựu.

Tuy nhiên, Ma vương nghiêng răng và tiếp tục chạy, không bao giờ tiết lộ bản thân tan vỡ của mình cho bất kỳ ai.

Anh ấy đã cố gắng không gục ngã vì thất bại quá nhiều, ngay cả khi vì bướng bỉnh.

Không phải là anh đã trở nên mạnh mẽ hơn, mà là, nó gần như trở thành một nỗi ám ảnh.

Ma Vương đang làm gì vậy?

Người bạn đáng thương đó đang lang thang ở đâu?

Thoát khỏi công việc của Edina, Ma vương dường như đã đi đâu đó.

Lucynil dừng bước khi cô lang thang qua vùng đồng bằng bao phủ bởi màn đêm.

*Hissssss

Từ đâu đó, một cơn gió se se lạnh thổi qua.

“.....?”

Lucynil nhìn những ngọn đồi thoai thoải dưới ánh trăng.

Lucynil là một Chúa tể ma cà rồng.

Ma cà rồng ban đầu là Undead.

Mặc dù phải chết, nhưng họ vẫn là những sinh vật sống.

Do đó, Lucynil không có linh hồn, nhưng cô ấy dễ dàng cảm nhận được các sinh vật tâm linh hơn là các sinh vật sống khác.

Hơn nữa, Lucynil đã nghiên cứu về linh hồn nhiều hơn bất kỳ sinh vật nào khác trên thế giới.

Do đó, khả năng cảm nhận được các sinh linh của cô ấy đặc biệt hơn nhiều so với các ma cà rồng khác.

Cô cảm thấy bất an kỳ lạ trong gió.

Lucynil có thể linh cảm rằng đó là một loại phản ứng tâm linh nào đó.

Lucynil hít một hơi thật sâu và tập trung tâm trí.

-Hehehehe...

-Aaaaaaaaaa...

Lucynil có thể giải mã được những tiếng rên rỉ kỳ lạ và sự tuyệt vọng tan vào trong gió.

—Bóng ma.

Những con ma vướng vào nhau ngay cả trong Hội đồng ma cà rồng. Mặc dù chúng không thể ảnh hưởng đến cuộc sống, nhưng bản thân nơi này đã bị ma ám.

Lucynil đi chậm chậm về phía những ngọn đồi than khóc, băng qua những ngọn đồi thoải thoải của vùng nông thôn.

Nó khác với những con quái vật của Cánh cổng.

Đây là một hiện tượng thuộc về thế giới này.

Tuy nhiên, tiếng rên rỉ kỳ lạ dường như khiến cả gió cũng phải khóc, khiến Lucynil đi về phía một nơi nào đó như thể cô bị bỏ bùa mê.

"Cái này là cái gì?"

Lucynil có thể cảm nhận được những gì mà những sinh vật khác không thể.

Những giọng nói thống khổ của những hồn ma đầy tuyệt vọng và oán hận quanh quẩn bên tai cô một cách đau đớn.

Vùng ngoại ô của Port Mokna, khá xa.

Bên dưới một khe đá lớn giữa những ngọn đồi.

Một hố dường như được tạo ra một cách nhân tạo, rất lớn và sâu.

Đó là một vách đá được che giấu một cách xảo quyệt dường như không thể tìm thấy từ bên ngoài trừ khi người ta cố tình tìm kiếm nó.

Lucynil cảm thấy tiếng khóc phát ra từ bên trong hang động nhân tạo đó.

Bên dưới cái hố đó.

Lucynil nhìn thấy thứ gì đó đen tối đang vặn vẹo ở đó.

Nó không di chuyển.

-Hehehe...

-Áaaaaaaa...

Tuy nhiên, cô có thể cảm nhận được vô số bóng ma, không thể rời khỏi nơi này do sự oán hận vô cùng của họ.

Nhăn mày, Lucynil triệu hồi một quả cầu ánh sáng và ném nó xuống hố.

Đó là một cái hố sâu đến mức không thể dò được độ sâu của nó.

Chỉ khi đó Lucynil mới có thể nhìn thấy những thứ đen tối dưới đáy hố là gì.

“Cái gì... Cái gì đây...?”

Chúng là tất cả.

Những xác người cháy đen hoàn toàn.

Liana đã bảo vệ được nhiều người sống sót hơn những gì cô ấy đã báo cáo với Edina.

Tuy nhiên, một số lượng đáng kể trong số họ đã không được gửi đến Edina. Họ vẫn không được ghi lại trong các tài liệu và trở thành những người không tồn tại.

—Họ đã bị giết bởi Liana.

Nghe điều này, Harriet không khỏi bị sốc, còn Charlotte chỉ nhìn chăm chăm vào Liana với vẻ mặt bình tĩnh.

"Tôi vốn tưởng rằng cô rất cuộc sẽ phát hiện, không nghĩ tới nhanh như vậy liền phát hiện."

Cho đến bây giờ, Harriet và Reinhardt hoàn toàn không biết gì, nhưng Charlotte đã suy ra những gì đã xảy ra chỉ bằng cách nhìn vào một vài tài liệu.

Liana không thể không thừa nhận rằng, bất kể cá nhân cô ấy không thích Charlotte, không có chỗ cho sự nghi ngờ về khả năng của cô ấy.

"Liana... cậu đang nói cái quái gì vậy? Tại sao... tại sao cậu lại giết những người đó...?"

Charlotte không nói gì, nhưng Harriet đã rất sốc.

Cho đến bây giờ, Liana đã giết những người sống sót mà không báo cáo.

Nếu điều này là sự thật, Liana sẽ cứu được nhiều người nhất ở Edina đồng thời tàn sát những thường dân vô tội nhất.

Liana bình tĩnh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Harriet.

“Reinhardt đã nhiều lần cận kề cái chết, phải không?”

"....."

Những nỗ lực ám sát Ma vương không phải là chuyện ngày một ngày hai. Đã có nhiều trải nghiệm cận kề cái chết, và gần đây, Harriet đã ngủ chung phòng với anh ta vì lý do đó.

"Chúng ta không thể cho phép thêm bất kỳ yếu tố ô uế nào vào Edina."

Trên thực tế, có vô số người ở Edina ghét Ma vương và muốn anh ta chết.

Tuy nhiên, cho đến nay, họ chỉ đàn áp những người này bằng vũ lực.

Hơn nữa, nếu không có Ma Vương, không biết lũ quỷ sống hòa thuận với con người sẽ thay đổi như thế nào.

Liana chăm chú nhìn Harriet.

“Cậu có biết điều gì sẽ xảy ra khi bọn tớ giáo dục những người tị nạn về tình hình ở Edina không?”

“.....”

“Cậu có nghĩ rằng sẽ không có ai, khi nghe nói về một xã hội được cai trị bởi Ma vương và hỗn hợp với quỷ, sẽ thích chết hơn là sống ở một nơi như vậy không?”

Nó không chỉ là về các lực lượng đối lập.

Đây là những người đã mất một cái gì đó.

Một quốc gia được cai trị bởi Ma vương, nguyên nhân của sự đau khổ của họ.

Nếu từ giờ phải sống ở một nơi như vậy, có những người sẽ chọn cái chết.

Có những kẻ ghét Ma Vương đến mức muốn giết hắn.

Nhưng ngoài ra, cũng có những người ghét Ma vương đến mức muốn chết.

Môi Harriet run lên với vẻ tuyệt vọng.

"Liana... ngay cả khi là như vậy... cậu có thực sự cần... giết họ...?"

“Thế phải làm sao?”

Liana nhìn Harriet.

"Nếu họ thà chết chứ không đến Edina, ép buộc họ đến đó sẽ khiến Reinhardt gặp nguy hiểm. Và không chỉ Reinhardt, phải không? Harriet, cậu cũng đã có nhiều lần gặp nguy hiểm. Tớ không thích điều đó, nhưng điều tương tự cũng xảy ra với Olivia. Tớ không muốn lấp đầy Edina bằng các lực lượng cực đoan. Nhưng tớ không thể gửi họ đến Edina mà không giáo dục họ. Điều đó có thể gây ra vấn đề. Trong tình huống mà những người đó đã thành lập phe phái, tớ có nên gửi thêm người không ai có thể lật đổ Edina? Tớ không thể làm điều đó. Và nếu tớ không gửi chúng đi? Tớ có phải cho chúng ăn và chăm sóc chúng trong suốt phần đời còn lại không? Tớ cũng không thể làm điều đó. Tớ có nên đuổi họ đi và bảo họ sống tự lập ở bất cứ nơi nào họ có thể?"

Chết hoặc lưu đày.

"Đúng vậy, trước kia chính là như vậy, tớ không muốn làm bẩn tay, bọn hắn muốn chết như vậy, tớ liền bảo bọn họ ra ngoài chết đi, đó là cách bọn tớ đưa một số lượng đáng kể những người sống sót trở lại vùng hoang dã."

"Tớ nghĩ rằng nếu họ có thể sống sót, thế là đủ. Nhưng cậu có biết chuyện gì đã xảy ra không? Có vẻ như một số người trong số họ thực sự sống sót, và đó mới là vấn đề."

"Tin đồn đang lan truyền rằng có một nơi như thế này ở phía nam. Tin đồn chắc hẳn đã lan truyền qua những người mà tớ đã lưu đày."

"Cậu nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu điều này đến được Đế quốc?"

"Nếu Đế chế biết về Cảng Mokna và chúng ta đã thiết lập lãnh thổ của mình trên một hòn đảo xa xôi ở phía nam, điều gì sẽ xảy ra nếu Đế chế và con người phát hiện ra?"

"Chiến tranh sẽ nổ ra, không nghi ngờ gì nữa."

"Tớ đã phạm sai lầm. Tớ đã phạm sai lầm lớn khi chống lại Reinhardt và trục xuất những kẻ thù chết chứ không chịu khuất phục trước sự cai trị của Ma vương. Tớ đã sai lầm khi để những người biết về vùng đất và lãnh thổ của chúng ta được sống."

"Vì vậy, tớ đã cố gắng không phạm sai lầm đó một lần nữa."

"Đó tất cả những gì tớ có thể làm."

Vấn đề không phải là những người bị lưu đày đã chết, mà là họ đã sống sót.

Tin đồn về Port Mokna bắt đầu lan truyền từ đâu đó. Mọi người dần dần biết đến thiên đường ở phía nam, mặc dù nó không được biết đến là vùng đất của Ma vương.

Ma Vương, biểu tượng của lòng thù hận, và vùng đất của hắn.

Một ngày nào đó, một cuộc tấn công vào Edina của loài người có thể bắt đầu.

Nếu vô số người biết về Edina, Đế quốc có thể buộc phải gây chiến với Edina.

Đế chế đang lung lay có thể phải tiến hành chiến tranh chống lại Darkland để duy trì quyền lực và đoàn kết nhân loại.

Đó là lý do tại sao Liana bắt đầu thực sự giết những kẻ thù chọn cái chết chứ không chịu khuất phục trước sự cai trị của Ma vương.

Vì nếu họ còn sống, toàn bộ Edina có thể gặp nguy hiểm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading